

't Geitenpad

Kwartaalblad van en voor de leden van vereniging Veteranen 1 (NL/BE) VN Transportbataljon

VIADUCT MAASTRICHT NAAR PETRIE CRIJNS VERNOEMD

Door Eric Hoogsteder

Lieve Petrie,

Uit het niets werd ik gevraagd om een stukje over jou te schrijven in ons verenigingsblad 'het Geitenpad'. Nu ben ik zeker geen Barry Hofstede, dus dat is voor mij niet zo makkelijk. Praten gaat mij wel goed af, maar schrijven..... Voor jou ga ik natuurlijk een uitzondering maken. Misschien vind je alle aandacht wel een beetje overdreven, want zelf was je nogal bescheiden.

Misschien heb je inmiddels wel vernomen, dat er een mooie herinneringsplaquette voor jou is geplaatst op een prachtige plek in centraal Bosnië. Ik mocht daar ook bij zijn. Het was een heel bijzondere reis die we samen met prachtige mensen hebben mogen maken. We hadden je er graag bij gehad, maar diep in mijn hart denk ik, dat je er de hele tijd bij bent geweest.

De aanleiding voor dit stuk is natuurlijk dat jouw naam een eervolle plaats in Maastricht heeft gekregen. Het viaduct aan de Severenstraat draagt sinds 2 december 2021 officieel jouw naam. Voor ons als veteranen, maar ook voor jouw familie en vrienden heeft dit een grote betekenis.

Maar Petrie, wie was jij nu eigenlijk? Wij als Alpha Compagnie hebben jou leren kennen als een echte teamspeler; altijd vrolijk, goedlachs en je cijferde jezelf weg. Volgens jouw vader en moeder was defensie alles voor jou (op je liefde voor paarden na). Natuurlijk stonden je ouders niet te springen van blijdschap toen jij

voor defensie koos, maar zodra zij zagen hoe blij je werd van het werk en de energie die jij erin kwijt kon, waren zij ook gelukkig. Toen wij met z'n allen naar het voormalig Joegoslavië gingen, kon niemand vermoeden, dat het allemaal zo anders zou lopen dan verwacht.

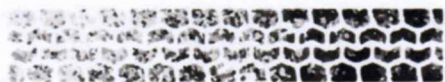
Het toeval wilde dat wij op een koude, maar heldere dag in februari 1993 samen op de viertonner waren ingedeeld met een portofoon (wat een luxe!). Een dag als alle andere, maar nadat wij onze vracht hadden afgeleverd en op de terugweg waren, sloeg het noodlot toe. Door een val op de ijzige sneeuw hield voor jou het leven abrupt op! Ik mag er zelf graag in geloven, dat ze in de hemel een engel nodig hadden; een engel die ik tijdelijk in mijn handen mocht houden. Andere zinvolle verklaringen zijn er namelijk niet. Jezelf afvragen "waarom" heeft ook geen nut. Gebeurtenissen als deze zijn gewoon niet te verklaren. Ik kan alleen maar zeggen, dat het op heel veel mensen om jou heen diepe impact heeft gehad en nog steeds heeft. Vergeten word je nooit Petrie!

Heel vaak liggen er bloemen bij jou in Amby, ook hier word je nooit vergeten.

VERDER IN DEZE EDITIE...

- p2 Freedom Ride
- p2 Fotowedstrijd
- p3 Kerstboodschap bestuur
- p4 Herdenking Remco
- p5 Geitenpad Klassieker
- p6 Sunset March
- p6 Mutaties ledenbestand
- p7 Puzzel
- p8 Keuzes
- p8 Agenda en jubilea
- p8 Colofon

Freedom Ride komt naar Apeldoorn!

De Freedom Ride is een Bevrijdingsfestival maar dan op de fiets!

Tijdens de toertocht ontmoeten fietsliefhebbers, militairen, veteranen en politiemensen elkaar als gelijken op de fiets en rijden ze samen langs plekken die te maken hebben met het thema vrijheid.

Vrijheid vier je immers samen.

Voor je het weet, is het alweer mei. De maand waarin we alle oorlogsslachtoffers herdenken en de vrijheid vieren. Hopelijk kunnen er weer, als vanouds, activiteiten en evenementen door het hele land georganiseerd worden. Blok zondag 1 mei 2022 in ieder geval in je agenda want dan wordt de Freedom Ride verreden vanuit Apeldoorn. Er staat een pelotonstocht van 110 km en een vrije toertocht van 85 km op het programma. Samen met militairen, veteranen en politie fietsen we langs

indrukwekkende (oorlogs) monumenten in de provincie Gelderland.

Ook het Transportbataljon zal dit jaar vertegenwoordigd zijn bij de vrije toertocht van 85 km.

Wil ook jij meerijden? Vanaf maandag 13 december 12:00 uur is de inschrijving open.

Schrijf je snel in. Dit kan je doen via de website www.freedom-ride.nl

FOTOWEDSTRIJD

Beste "oud" Transportbatters,

In deze tijd, waarin het moeilijk is om fysieke evenementen te organiseren hebben wij, de activiteitengroep, op voordracht van Riëtte van der Linden het idee opgepakt om een fotowedstrijd te organiseren. Bijna iedereen heeft tegenwoordig wel de beschikking over een smartphone voorzien van een camera. Misschien zijn er zelfs wel leden die professionele apparatuur hebben. Dat mag allemaal.

Dan nu iets over de wedstrijd zelf : De wedstrijd zal bestaan uit 6 rondes met telkens een ander thema en elke ronde duurt 2 weken. Op onze facebookpagina zal Riëtte bij begin van elke ronde een berichtje plaatsen met daarin het thema voor die ronde.

Aan het einde van de wedstrijd zullen we een algeheel winnaar uitroepen als ook een winnaar per ronde. Als prijs stellen we de eeuwige roem ter beschikking. Ook zijn we van plan om de winnende foto's af te laten drukken in boekvorm dat we dan kunnen presenteren bij verenigingsactiviteiten.

De ingestuurde foto's zullen beoordeeld worden door Timothy Kobossen, de zoon van Bas. Timothy is een

"amateurfotograaf" die door diverse bekende, nationale fotografen gevolgd wordt op zijn Instagram, [thimothyraymondphotography](https://www.instagram.com/thimothyraymondphotography).

Deelname aan de wedstrijd is geheel kosteloos en vrijblijvend maar we stellen het op prijs als je de pagina van Timothy wil volgen op Instagram. Verder hoeft je niet elke ronde mee te doen, als het thema je niets lijkt maar dan heb je natuurlijk geen kans om algeheel winnaar te worden.

De foto's waar je mee deel wil nemen kun je insturen naar: act.1nlbeuntransportbat@gmail.com

Met vriendelijke groet

Corne Donders

COMMANDO OVERDRACHT

De commandant van het Regiment Bevoorrading- en Transporttroepen, lkol Henk Plenk, zal op woensdag 12 januari vanaf 11:30u het commando over dragen aan lkol Marc Souman.

Wij zijn als vereniging uitgenodigd om aan deze overdracht deel te nemen, zodat we in staat zijn om Henk te bedanken voor zijn inzet en Marc veel succes te wensen met zijn nieuwe uitdaging.

Iedereen heeft al een oproep via e-mail heeft gekregen om zich aan te melden maar ondanks dat de aanmeldingstermijn al is verstreken, kunnen we nog wel wat versterking van ons detachement gebruiken. Wil je ook eens zo'n commando-overdracht meemaken, geef je dan zo snel mogelijk op via act.1nlbeuntransportbat@gmail.com!

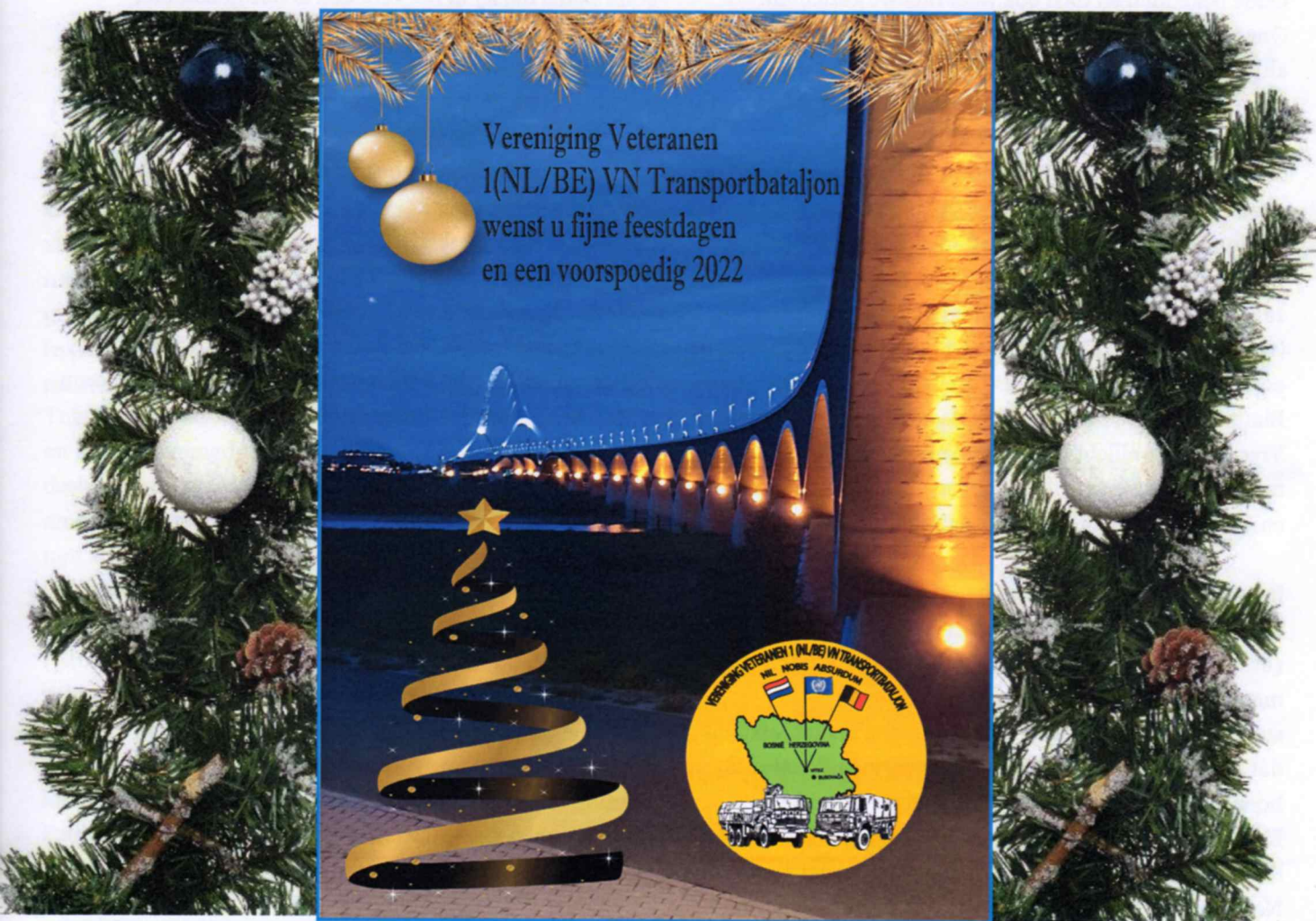
KERSTBOODSCHAP VAN HET BESTUUR

Door onze voorzitter

Beste T-batters,

We hebben het weer gered, opnieuw hebben we het jaar overleefd. Een jaar waarin aan de ene kant veel is gebeurd maar aan de andere kant heel veel juist niet is gebeurd.

Geen Museumweekend, geen Bevrijdingsdag Defilé, geen Veteranendag en helaas ook geen Leden Reünie / Eindejaarsborrel. Maar wél een waardige dodenherdenking van het regiment en twee Sunset Marches die we gezamenlijk met VVRB&T hebben gelopen. Vooral de ongekende opkomst bij onze eigen Sunset March gaf alle aanwezigen weer dat warme gevoel dat we inmiddels al een tijdje hebben moeten missen. De verbondenheid die we met elkaar hebben was echt tastbaar. Een kleine oase in de corona woestijn, anders kan ik het niet omschrijven! Het is misschien een beetje vreemd, maar ik moest toen onwillekeurig terugdenken aan de tijd dat ik (burger)chauffeur was op een trekker-oplegger combinatie. Ik heb het altijd prettig gevonden om te beseffen dat je achter de rugleuning van je chauffeursstoel nog een meter of vijftien rugdekking hebt. En hoe zwaarder beladen, hoe beter. Die avond vormde ik samen met Kees Kreijtz de voorste rij van ons detachement en het gevoel dat je een hele sliert van die prachtige, eigenwijze, grappige, hartelijke en prettig gestoorde T-batters achter je hebt voelde precies zo. Misschien denk je bij het lezen van dit stukje: Laat die voorzitter maar lekker fantaseren, ik heb geen idee waar je het over hebt. Weet dan dat we inmiddels met bijna 200 leden deze mooie vereniging vormen, meer dan compagnies sterkte om in Tbat-termen te spreken! De verbondenheid met al die T-batters is de rugdekking die we allemaal zo nodig hebben in deze tijd. En die wetenschap geeft mij in ieder geval het gevoel van een drievoudig uitgetrokken speciaal transport dieplader met een stoomlocomotief van een dikke honderd ton! Als je begrijpt wat ik bedoel. Ik wil jullie allemaal een fijne kerst en een voorspoedig en gezond nieuwjaar wensen. Een jaar vol nieuwe hoop, warme verbondenheid en bovenal: dikke rugdekking!

HERDENKING REMCO HEIJMANS

Door Jeroen Heuts

**“ Aint nobody out there as brave as you , You’re holding your own
A million different voices that are trying to break you
Just listen to one , the one that’s inside you, and soldier on “**

We schrijven 3 oktober 2021;

We komen net met 13 personen van de Algemene Begraafplaats in Nijkerk af waar we Remco Heijmans hebben herdacht.

Remco kwam op 3 oktober 1995 op de compound in Santici om het leven, dat weten de meesten inmiddels wel. Elke herdenking is bijzonder, kent zijn emoties, gedachtegangen en momenten van bezinning. Deze herdenking was extra bijzonder omdat Leonie Heijmans zich bij de groep had gevoegd om de herdenking bij te wonen. Leonie is de zus van Remco. Leonie had sinds een tijdje contact met o.a. Wilbert Beurskens en het idee werd geopperd dat zij de herdenking zou bijwonen. De uitnodiging werd aangenomen en op 3 oktober rond 10.30 uur trof de groep elkaar op de parkeerplaats van de begraafplaats.

Oude bekenden en toch ook weer nieuwe gezichten. Ongeacht wat de reden is van samenkomen, het blijft toch altijd weer een mini reünie. Leonie wordt snel door de groep opgenomen en we terwijl we de begraafplaats oplopen bedenk ik me dat de tijd vliegt.

26 jaar geleden alweer. Inmiddels zijn we de generatie van onze eigen ouders geworden en hebben sommigen van ons zelf kinderen ergens rond de 18 jaar. Kinderen die zomaar ineens tijdens het avondeten zouden kunnen vertellen dat ze in militaire dienst (moesten) gaan om vervolgens op (te) korte termijn uitgezonden zullen gaan worden naar de oorlog in Bosnië om daar als (te) licht bewapende Blauwhelm een poging te doen de oorlog te doen stoppen? Vreemde en wellicht toch een beangstigende gedachte, maar toch hebben we deze boodschap allemaal ergens op enig moment aan onze ouders verteld.

Bosnië was destijds volop in het nieuws. Beelden van beschietingen, brandende dorpen, snipers, doden, gewonden, etnische zuiveringen, hongerige kinderen, mensen op de vlucht en lege schappen in de supermarkten. Terwijl we aan tafel zitten te eten vertel ik dat me opgegeven heb voor de VN missie in Bosnië. Ik hoor het mijn verbaasde moeder met onvervalste Limburgse tongval nog zeggen; “ Je bent niet goed jij, wat denk je daar te kunnen gaan doen!? Kun je niet ergens in Nederland je dienstplicht doen?” Maar dat was in mijn

ogen geen optie. Iets nuttigs doen tijdens mijn diensttijd was wat voorop stond. Het avontuur, een missie, deel uitmaken van een groter geheel waardoor al die ellende in het Voormalige Joegoslavië wellicht toch nét iets minder zou worden , of zelfs zou stoppen; daar wilde ik deel van uitmaken. Last but not least was ook het beloofde hogere salaris een aantrekkelijk iets....

Dit geheel uitleggen aan een ander kostte toch wel enige overredingskracht...

We zijn inmiddels aangekomen bij het graf van Remco en we stellen ons op. Leonie staat aan kop en vertelt over de impact van het overlijden van haar broer, over de geheimzinnigheid en de minimale informatie vanuit Defensie destijds. De vele vragen die onbeantwoord bleven.

Het wordt een open en interactief gesprek waaruit blijkt dat zowel Leonie als wij door dit soort gesprekken (en gesprekken die zij in het verleden al had gehad met veteranen) puzzelstukjes op hun plek konden plaatsen. Puzzelstukjes die eigenlijk al ruim 25 jaar na dato nog geen plekje hadden gevonden.

Gevoelens die in het verleden niet of moeilijk konden worden uitgesproken, onbegrip en gebrek aan empathisch inlevingsvermogen van (veelal) burgers maakten het er allemaal niet makkelijker op.

We zijn allemaal, stuk voor stuk, blij met dit contact en de warme aanwezigheid van Leonie en zie dat dit wederzijds is. Een traan vloeit bij het horen van bepaalde informatie. “Soldaten huilen niet”, zei men vroeger. “Die gaan gewoon door.” Een gedurfde uitspraak die vast verzonnen is door een NuKuBu.

Terwijl we in de houding staan brengen we op commando de eregroet bij het graf. De door Erwin vd Meer meegebrachte witte rozen worden verdeeld en een voor een op het graf geplaatst. We houden allemaal even een voor een halt bij de grafsteen.

“Ongelofelijk wat een indruk mijn broer bij jullie heeft achtergelaten” vertelt Leonie op de begraafplaats. “Bedankt dat jullie dit doen”.

Woorden die nog lang zullen blijven hangen. We lopen richting de parkeerplaats om gezamenlijk te gaan lunchen. De lunch zal naast een welkome afwisseling ook smakelijk en gezellig zijn.

De radio springt aan en ik hoor de muziek van "Soldier on"

We dragen allemaal ons eigen rugzakje met dingen uit het verleden. Voor de een is de rugzak zwaar, voor de ander is het een draagbare last. In dienst hadden we het "buddysysteem"; elkaar erdoor helpen als het even niet meer ging, op welk vlak dan ook. Mooi dat we hier 26 jaar na dato nog op kunnen terugvallen.

Soldier on allen.

GEITENPAD-KLASSIEKER: 'KERKDIENST IN DORPSKERK BUSOVACA'

Zo'n tachtig man afkomstig van de A, B, Bel en SSVcie woonde op eerste Kerstdag een bijzonder viering bij in de dorpskerk van Busovača. Speciaal voor het bataljon hadden overste Molenkamp en aalmoezenier Ruter in overleg met de plaatselijke geestelijke deze bijzonder kerstdienst georganiseerd. Hoewel in eerste instantie bedoeld voor het transportbataljon, was ook een aantal inwoners van Busovača zelf aanwezig. Dit tot vreugde van sommige militairen. Een aantal was namelijk jong, van het vrouwelijk geslacht en beschikte over gave gebitten.

Tot veler verrassing stond een heus meisjeskoor opgesteld en tot veler vreugde stonden daar zeer appetijtelijke jonge dames tussen. Zingen konden ze ook. Begeleid door een amechtig harmonium, bespeeld door een even amechtige non zongen de dametjes de kalk van de muren.

Onverstaanbare liederen op bekende wijzen waardoor velen toch de teksten konden volgen.

Fototoestellen flitsten, video camera's snorden tot aalmoezenier Ruter met de viering begon en vriendelijk verzocht het fotograferen achterwege te laten. Samen met zijn plaatselijke collega, Pater Matheus, een Fransiscaner Monnik, leidde hij de dienst. Opmerkelijk daarbij was dat Pater Matheus in het Frans sprak. Dit ter wille van de Belgische collega's. In zijn slotwoord, in het Engels, sprak

de Pater: 'Ik hoop en bid dat jullie aanwezigheid hier iets zal brengen van de vrede die wij allen wensen. Een heel gelukkig Kerstfeest.'

Na afloop van de dienst zong het koor als soort toegift nog de Joegoslavische versie van 'Jingle Bells'. Spontaan bromde de nog aanwezigen de tekst in het Engels mee. Onbewust onderstreepten ze daarmee de contrasten die deze dienst kenmerkten. De sonore brom stemmen van de mannen in tegenstelling het heldere geluid uit de meisjes kelen, het wereldse lied over de arrenslee in de wijde omgeving. Vrede op aarde in een omsingelde pocket...

(uit: 't Geitenpad 1e jaargang nr. 35/36 donderdag 30 december 1993)

SUNSET MARCH

door Patrick Steijn

Op 7 november jl. alweer 29 jaar nadat ons bataljon werd opgericht, vertrokken er dik 25 veteranen van ons bataljon uit alle uithoeken van ons land richting Nijmegen.

Deze middag ging, op het tijdstip van zonsondergang, het transportbataljon aangevuld met enkele leden van het Regiment B&T de Sunset march lopen.

Een uur voorafgaande aan de zonsondergang verzamelden de veteranen en enkele geïnteresseerde burgers en familieleden zich in Nijmegen onder de brug "De Oversteek" en was het voor velen weer een mooi moment om elkaar weer eens echt te zien en te kunnen begroeten. Voor mij persoonlijk was het geweldig om daarbij twee collega's uit die tijd weer eens echt te zien. Het was zeker 23 jaar geleden dat we elkaar live gesproken hadden. Juist op het moment dat iedereen zo'n beetje aankwam, brak er een flinke bui los en begon het ook nog eens hard (en koud) te waaien. Gelukkig bood de brug de nodige bescherming en was de ontmoeting met de vele bekenden en (voor mij) nieuwe gezichten zo indrukwekkend dat het slechte weer al snel vergeten was.

De tijd vloog voorbij en al snel gaf voorzitter Raymond de spelregels aan en vertrokken we naar boven, via een aantal trappen kwamen we aan bij het startpunt van de mars en werden we opgesteld. Er werden foto's gemaakt, nog wat grapjes gemaakt en gemopperd op de regenbui die maar aan bleef houden.

Met de blauwe baret stevig 'aangetrokken' zodat hij niet weg zou waaien stond ik daar te genieten. Ik was trots dat

ik er bij was, in mijn mooie nieuwe verenigings-jas en met al deze fijne mensen om me heen. Het tijdstip van zonsondergang kroop langzaam dichterbij en het wachten was op de eerste lantaarn die aan zou gaan als signaal dat de mars ging starten.

Ja! Daar wassie..... Voorwaarts MARS, klonk er en de mooie groep startte netjes in gelid aan de oversteek mars. De lantaarns op de brug gaven ons tempo daarbij aan. Even voelde het weer als vroeger. Nadat de 48 lantaarns allemaal aan waren en wij op het eindpunt aangekomen waren stopte de mars en verplaatsten we ons vervolgens naar beneden waar het monument zich bevindt.

Daar aangekomen weer netjes in gelid, het brengen van de groet voor het monument en aansluitend het nuttigen van regiments borrel "Het Palmpitje".

Daarna was het officiële gedeelte voorbij en zijn we teruggelopen naar de brug.

Vervolgens de oversteek terug weer volop kletsend gemaakt en toen naar m'n auto gelopen omdat we nog gezellig met zijn allen gingen eten in Beuningen.

In Beuningen aangekomen nog even gekletst met een aantal leden en uiteindelijk een tafeltje opgezocht en een lekkere hamburger besteld.

Daarna nog een rondje langs de tafels gelopen, nog wat telefoonnummers uitgewisseld en alvast vooruitgeblift op de reünie die in december plaats zou gaan vinden, Uiteindelijk vol gas terug naar Drunen om nog een deel van de race van Max Verstappen te zien thuis.

Daarna met een mooi, tevreden en voldaan gevoel gaan slapen.

Ik had gehoopt velen van jullie ook weer op de reünie te gaan zien, maar helaas zal deze geen doorgang vinden door de huidige situatie.

MUTATIES LEDENBESTAND

Het actuele ledenaantal is 193. Sinds het verschijnen van de vorige editie van 't Geitenpad hebben we de volgende leden mogen verwelkomen:

kpl1 Patrick Perik (T3) kpl1 Richard van Ee (L11) aoo Patricia van Gool (L12)
aoo Marcel Bos (T1c) kpl1 Willem van der Ende (T17) kpl Twan van Zantvoort (T13/T14)
sld Edwin de Haan (T9)

Er hebben zich gelukkig geen leden gemeld die geen prijs meer stellen op het lidmaatschap.

KEUZES

Door Roelof Visser (T2 en T12)

De eerste keuze heb je al gelijk als je je ogen opent; Probeer ik nog even te slapen, of blijf ik wakker? Direct daaropvolgend; Ga ik eruit of blijf ik liggen? Met deze keuzes begint je elke nieuwe dag. Vroeger had je veel minder keuzes, het was vaak zoals het was.

Zwart-wit tv was bijvoorbeeld de enige keuze, nu een winkel vol.

Aan elke keuze hangt vaak ook een consequentie.

Ga je linksaf ga je dus niet rechts Ook kun je vrienden of familie verliezen door een keuze, er zijn altijd mensen die er niet achter staan.

Tegenwoordig zijn er meerdere keuzes, kleuren, grootte, smaak, motorinhoud en ga zo maar door. Dit zijn nog maar de materiële keuzes, daarnaast heb je ook de emotionele keuzes. Waar sta ik in het leven en waar wil ik heen etc.

Wil ik dit werk blijven doen...

Ik persoonlijk kan heel moeilijk keuzes maken, ik maak vaak keuzes waarbij ik zo min mogelijk mensen pijn doe, of nee hoeft te zeggen.

Ik kan bijvoorbeeld op een grote parkeerplaats waar plek genoeg is, moeilijk een keuze maken waar ik mijn auto neerzet.

Als ik een broodje koop, moet ik kiezen welke en hoeveel. Vaak val ik dan terug op het vertrouwde als het te lang duurt of als ik mensen in de weg sta. Ook zo met de plannen die ik heb, die ik die dag wil doen.

Gebeurt er weer iets waarbij ik mijn keuze bijstel En zo zie je maar als je erover nadenkt hoeveel keuzes je maakt op een dag. Daarom is het liedje van, van Dik Hout "de keuzes die je maakt" voor mij een belangrijke.

Soms maak je goede en soms verkeerde keuzes, het belangrijkste is dat je ze zelf hebt gemaakt. Als je een keuze maakt is dit alweer geschiedenis en maakt deze keuze onderdeel van je volgende stap c.q. keuze.

Ik hoop van harte dat deze keuze van mijn onderwerp het beter doet dan de vorige, maar ik heb hem wel zelf gemaakt!

Ik wens jullie allemaal fijne feestdagen en hoop dat jullie de juiste keuzes maken!

Roelof

AGENDA EN JUBILEA

De volgende activiteiten staan gepland:

12 - 1 Commando overdracht

5 - 11 Jubileumreünie

voor de bovenstaande activiteiten geldt dat als je graag meer wilt weten of geïnteresseerd bent om aan te sluiten je dit kan melden bij Corné Donders:

act.inlbeuntransportbat@gmail.com. of 06-14801073

Ook voor suggesties kan je bij hem terecht.

Wij feliciteren alvast de volgende jubilarissen:

50 jaar (1972)

18-2 Rik van der Zwart

25-2 Richard Haast

9-3 Erwin Bollekamp

60 jaar (1962)

19-3 Martin Weening

COLOFON

't Geitenpad is het verenigingsblad van vereniging Veteranen 1 (NL/BE) VN Transportbataljon en verschijnt 4x per jaar in de maanden maart, juni, september en december.

Redactie:

Raymond van der Wee, Leo Klören, Patrick Steijn, Nancy van der Meer

Voor vragen, suggesties:

redactie.geitenpad@gmail.com

Aan dit nummer werkten mee: Eric Hoogsteder, Jeroen Heuts, Patrick Steijn, Roelof Visser, het bestuur

De volgende editie van 't Geitenpad wordt in maart 2022 verspreid.

Uiterste aanleverdatum voor materiaal komende Geitenpad: 12 maart 2022!